

A86/15

17 maart 1986

CARIBISCHE RADICALEN BOUWDEN IN MANAGUA AAN HUN ORGANISATIE

Begin februari jl. hield de "anti-imperialistische organisatie van het Caribisch gebied en Centraal Amerika" haar tweede consultatieve bijeenkomst, deze keer in Managua, Nicaragua, waar echter net als bij de eerste vergadering, destijds in Havanna, opnieuw de Cubanen de boventoon voerden. Onder de deelnemers aan dit linksradicale, anti-Amerikaanse en anti-kolonialistische treffen bevonden zich ook vertegenwoordigers van de Nederlandse Antillen en Suriname. De organisatie bleek zich te hebben voorzien van een leidinggevende coördinatiecommissie en een uitgesproken propagandalijn.

CARIBISCHE RADICALEN BOUWDEN IN MANAGUA AAN HUN ORGANISATIE

Op 8 en 9 februari jl. vond in de Nicaraguaanse hoofdstad Managua de tweede consultatieve bijeenkomst plaats van de zogenaamde "anti-imperialistische organisatie van het Caribisch gebied en Centraal Amerika". De oprichtingsvergadering van dit, onder sterke Cubaanse impulsen totstandgekomen regionale, linksradicale en nationalistische samenwerkingsverband, was in juni 1984 in Havana geweest.*

In Managua troffen elkaar ditmaal meer dan 40 gedelegeerden, namens 30 organisaties uit 19 landen en eilandgebieden: t.w. Barbados, Cuba, Curaçao, Dominica, El Salvador, Grenada, Guadeloupe, Guatemala, Guyana, Haiti, Jamaica, Martinique, Puerto Rico, de Dominicaanse Republiek, St. Vincent, St. Lucia, Suriname (vertegenwoordigd door Paramaribo's ambassadeur in Mexico, Harvey NAARENDORP), Trinidad & Tobago en gastland Nicaragua. Enkele afgevaardigden - waaronder ook weer de Curaçaoenaar Eugène GODFRIED* - kwamen regelrecht uit Havana, waar zij het derde congres van de Cubaanse CP hadden bijgewoond.

Uit de slotverklaring van deze tweede consultatieve bijeenkomst sprak duidelijk de afkeuring door alle deelnemers van het bezoek dat de Amerikaanse president REAGAN op 20 februari zou brengen aan het Oostcaribische eiland Grenada. Frustraties over de destijds door de VS en andere buurlanden met geweld afgebroken revolutie op Grenada waren dan ook in feite de aanleiding geweest tot de oprichting van de organisatie als zodanig.

Verder keerde de verklaring zich tegen wat gezien werd als een dreigende interventie van Washington in Nicaragua en het zopas van de DUVALIER-dictatuur bevrijde Haiti. Uiteraard werd ook Fidel CASTRO's stokpaardje bereden en onderschreven allen diens klacht ten aanzien van de juist in deze regio zo sterk gevoelde schuldenlast.

Het aspect van anti-kolonialisme kwam in het communiqué aan bod in een steunbetuiging aan "alle volkeren die nog altijd strijd voeren tegen het kolonialisme, zoals in het geval van Puerto Rico, de Maagdeneilanden, Martinique, Guadeloupe, (Frans) Guyana en de Nederlandse Antillen (sic)".

Naar van bevriende zijde vernomen werd, stond het treffen in Managua sterk onder invloed van de vertegenwoordigers van Cuba, welk land bovendien tekende voor de financiering van het geheel. Een belangrijke inleidende toespraak werd tot de aanwezigen gericht door de onderdirecteur van het America Department van het Centraal Comité van de Cubaanse CP, José Antonio ARBESÚ FRAGA**, die de aanwezigen onder meer opriep om zich ook daadwerkelijk met acties te bewijzen.

Op de bijeenkomst kreeg de "anti-imperialistische organisatie van het Caribisch gebied en Centraal Amerika" voor het eerst ook als organisatie meer gezicht. Er bleek een coördinatiecommissie te bestaan die wordt voorgezeten door de secretaris-generaal van de Dominicaanse (Rep.) Bloksocialisten, Rafael "Fafa" TAVARES. Secretaris is de Guyanees Clement ROHEE, normaliter belast met

*Zie Focus A85/52, "Lybisch-Cubaanse wedijver in Centraal Amerika en het Caribisch gebied". Verder blijkt thans dat de bijeenkomsten in Georgetown, Guyana van maart 1984 en augustus 1985 door de organisatie zelf niet als officiële vergaderingen worden geteld.

**Nog drie andere America Department functionarissen woonden de vergadering bij, nl. Otto MARRERO (hoofd van de Oostcaribische desk), Omar Ramon CÓRDOBA RIVAS en José CHARON.

internationale zaken van de marxistische People's Progressive Party (PPP) van Guyana. De commissie bestaat behalve dit tweetal verder uit afgevaardigden van achtereenvolgens het Farabundo Marti de la Liberacion Nacional (FMLN) van El Salvador, de Cubaanse Communistische Partij, de Workers Party of Jamaica, de Dominica Labour Party, de Puerto Rican Socialist Party (PSP), de Guatemalaanse Nationale Revolutionaire Unie (UNRG) en de Workers Revolutionary Movement van St. Lucia. De namen van deze (tenminste) zeven commissieleden werden overigens (nog) niet bekendgemaakt. Naar verluidt heeft de coördinatiecommissie voor april a.s. een tussentijdse samenkomst gepland in Suriname of Guyana. Ondertussen zal voorts gewerkt worden aan de uitgave van een nieuw maandblad, dat door een Grenadees moet worden geredigeerd, maar zal zijn gevestigd in en betaald door Havana.

Niet alleen door de financiering van een en ander, maar stellig ook via de inhoud van de slotverklaring en door de samenstelling van de coördinatiecommissie is de organisatie momenteel nog sterker dan voorheen al kon worden vermoed een instrument geworden in Cubaans-Nicaraguaanse handen. In zoverre schijnen vooral Havana's pogingen om het diffuse geheel aan Caribisch nationalisme en anti-Amerikanisme om te smeden tot een meer gecoördineerd optredend front, solidair met en tot steun aan Cuba's revolutionaire zaak, een succes.

Heel goed is begrepen dat bij dit eenheidsstreven onder veeltalige, multiraciale en staatkundig enorm verschillende samenlevingen gewerkt dient te worden aan zo iets als een Caribische identiteit. Anderzijds is het zeer de vraag of de organisatie lokaal reeds over een achterban van enige betekenis kan beschikken.

Zo bestaat Eugène GODFRIED's KAMS (Komité di Akshon pa un Movimiento Socialista: Actiecomité voor een Socialistische Beweging) eigenlijk slechts op papier en telt de openlijker actieve schaduworganisatie KASP (Komité pa Amistad i Solidaridat cu Pueblonan: Comité voor Vriendschap en Solidariteit met andere Volkeren) niet meer dan een handvol activisten. De persoon van GODFRIED blijft daarnaast uiteraard ook interessant omdat hij, samen met enkele van zijn regionale, linksradicale geestverwanten, opportunistische contacten onderhoudt met Lybische vertegenwoordigers in het gebied.

Volgens persberichten uit Managua hebben sommigen van de deelnemers aan deze tweede consultatieve bijeenkomst ook de door het Sandinistische Bevrijdingsfront (FSLN) georganiseerde conferentie van Latijnsamerikaanse en Caribische politieke partijen bijgewoond. Die vond aansluitend plaats, van 10 tot 12 februari, eveneens in de Nicaraguaanse hoofdstad. Op die conferentie werd onder meer de oprichting bepleit van Latijnsamerikaanse vredesbrigades, in te zetten als gevechtsbrigades ter verdediging van Nicaragua's soevereiniteit.